

נשואי תערוכת

מ. נבון

דברים פרק ז (ג) ולא תתחתן בם בתך לא תתן לבנו ובתו לא תקח לבנך :

רמב"ם הלכות אישות פרק א הלכה ד

קודם מתן תורה היה אדם פוגע אשה בשוק אם רצה הוא והיא נותן לה שכרה ובוטל אותה על אם הדרך והולך לו, וזו היא הנקראת קדשה, משנתנה התורה נאסרה הקדשה שנאמר +דברים כ"ג+ לא תהיה קדשה מבנות ישראל, לפיכך כל הבועל אשה לשם זנות בלא קידושין לוקה מן התורה מפני שבעל קדשה.

דברים פרק כג (יג) לא תהיה קדשה מבנות ישראל ולא יהיה קדש מפני ישראל :

רמב"ם הלכות איסורי ביאה פרק יב הלכה א

ישראל שבעל עכו"ם משאר האומות דרך אישות, או ישראלית שנבעלה לעכו"ם דרך אישות הרי אלו לוקין מן התורה שנאמר לא תתחתן בם בתך לא תתן לבנו ובתו לא תקח לבנך, אחד שבעה עממין ואחד כל אומות באיסור זה, וכן מפורש על ידי עזרא ואשר לא נתן בנותינו לעמי הארץ ואת בנותיהם לא נקח לבנינו.

זוהר שמות ג

שלושה הם הדוחים את השכינה מן העולם... (ראה דף מצ"ב)

במדבר פרק כה

(א) וישב ישראל בשטים ויחל העם לזנות אל בנות מואב: (ב) ותקראן לעם לזבחי אלהיהן ויאכל העם וישתחוו לאלהיהן: (ג) ויצמד ישראל לבעל פעור ויחר אף ידוד בישראל: (ד) ויאמר ידוד אל משה קח את כל ראשי העם והוקע אותם לידוד נגד השמש וישב חרוץ אף ידוד מישראל: (ה) ויאמר משה אל שפטי ישראל הרגו איש אנשיו הנצמדים לבעל פעור: (ו) והנה איש מבני ישראל בא ויקרב אל אחיו את המדינית לעיני משה ולעיני כל עדת בני ישראל והמה בכים פתח אהל מועד: (ז) וירא פינחס בן אלעזר בן אהרן הכהן ויקם מתוך העדה ויקח רמח בידו: (ח) ויבא אחר איש ישראל אל הקבה וידקר את שניהם את איש ישראל ואת האשה אל קבתה ותעצר המגפה מעל בני ישראל: (ט) ויהיו המתים במגפה ארבעה ועשרים אָלף: פ (י) וידבר ידוד אל משה לאמר: (יא) פינחס בן אלעזר בן אהרן הכהן השיב את חמתי מעל בני ישראל בקנאו את קנאתי בתוכם ולא כליתי את בני ישראל בקנאתי: (יב) לכן אמר הנני נתן לו את בריתי שלום: (יג) והיתה לו ולזרעו אחריו ברית כהנת עולם תחת אשר קנא לאלהיו ויכפר על בני ישראל: (יד) ושם איש ישראל המכה אשר הכה את המדינית זמרי בן סלוא נשיא בית אָב לשמעוני: (טו) ושם האשה המכה המדינית כזבי בת צור ראש אמות בית אָב במדין הוא: פ (טז) וידבר ידוד אל משה לאמר: (יז) צרור את המדינים והכיתם אותם: (יח) כי צררים הם לכם בנכליהם אשר נכלו לכם על דבר פעור ועל דבר כזבי בת נשיא מדין אחתם המכה ביום המגפה על דבר פעור:

משנה מסכת סנהדרין פרק ט משנה ו

הגונב את הקסוה והמקלל בקוסם והבועל ארמית קנאין פוגעין בו כהן ששמש בטומאה אין אחיו הכהנים מביאין אותו לבית דין אלא פרחי כהונה מוציאין אותו חוץ לעזרה ומפציעין את מוחו בגזירין זר ששמש במקדש רבי עקיבא אומר בחנק וחכמים אומרים בידי שמים:

ר' עובדיה מברטנורא מסכת סנהדרין פרק ט משנה ו

והבועל ארמית - נכרית:

קנאים פוגעים בו - המקנאים קנאותו של מקום היו הורגים אותו. והוא שתהיה הנכרית בת נכרית, ובשעת מעשה, ובפני עשרה מישראל. ואם חסר אחד מן התנאים הללו אסור להרגו. אבל ענשו מפורש על פי נביא, יכרת ה' לאיש אשר יעשנה. ומלקין אותו ארבע מלקיות מדברי סופרים, משום נדה, משום שפחה משום נכרית, משום זונה:

תלמוד בבלי מסכת סנהדרין דף פב עמוד א-ב

כי אתא רב דימי אמר: בית דינו של חשמונאי גזרו: הבא על הנכרית חייב עליה משום נדה, שפחה, גויה, אשת איש. כי אתא רבין אמר: משום נשג"ז נדה, שפחה, גויה, זונה. אבל משום אישות - לית להו. ואידך: נשייהו ודאי לא מיפקרי. אמר רב חסדא: הבא לימלך - אין מורין לו. איתמר נמי, אמר רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן: הבא לימלך - אין מורין לו. ולא עוד אלא, שאם פירש זמרי והרגו פנחס - נהרג עליו. נהפך זמרי והרגו לפנחס - אין נהרג עליו, שהרי רודף הוא. +במדבר כ"ה+ ויאמר משה אל שפטי ישראל וגוי הלך שבטו של שמעון אצל זמרי בן סלוא, אמרו לו: הן דנין דיני נפשות, ואתה יושב ושותק? מה עשה - עמד וקיבץ עשרים וארבעה אלף מישראל, והלך אצל כזבי, אמר לה: השמיעי לי! - אמרה לו: בת מלך אני, וכן צוה לי אבי: לא תשמעי אלא לגדול שבהם. אמר לה: אף הוא נשיא שבט הוא, ולא עוד אלא שהוא גדול ממנו, שהוא שני לבטן והוא שלישי לבטן. תפשה בבלוריתה, והביאה אצל משה. אמר לו: בן עמרם! זו אסורה או מותרת? ואם תאמר אסורה - בת יתרו מי התירה לך? נתעלמה ממנו הלכה, געו כולם בבכיה, והיינו דכתיב +במדבר כ"ה+ והמה בכים פתח אהל מועד. וכתיב, +במדבר כ"ה+ וירא פנחס בן אלעזר, מה ראה? - אמר רב: ראה מעשה, ונזכר הלכה. אמר לו: אחי אבי אבא, לא כך לימדתני ברדתך מהר סיני: הבעול את הנכרית קנאין פוגעין בו! - אמר לו: קריינא דאיגרתא איהו ליהוי פרוונקא. ושמואל אמר: ראה +משלי כ"ה+ שאין חכמה ואין תבונה ואין עצה לנגד ה' - כל מקום שיש חילול השם - אין חולקין כבוד לרב. רבי יצחק אמר רבי אליעזר: ראה שבא מלאך והשחית בעם. +במדבר כ"ה+ ויקם מתוך העדה ויקח רמח בידו - מיכן שאין נכנסין בכלי זיין לבית המדרש. שלף שננה, והניחה באונקלו, והיה

נשען והולך על מקלו, וכיון שהגיע אצל שבטו של שמעון אמר: היכן מציינו ששבטו של לוי גדול משל שמעון? אמרו: הניחו לו, אף הוא לעשות צרכיו נכנס, התירו פרושין את הדבר. אמר רבי יוחנן: ששה נסים נעשו לו לפנחס: אחד - שהיה לו לזמרי לפרוש ולא פירש, ואחד - שהיה לו לדבר ולא דבר, ואחד - שכוון בזכרותו של איש ובנקבותה של אשה, ואחד - שלא נשטמו מן הרומח, ואחד - שבא מלאך והגביה את המשקוף, ואחד - שבא מלאך והשחית בעם. בא וחבטן לפני המקום, אמר לפניו: רבונו של עולם, על אלו יפלו עשרים וארבעה אלף מישראל? שנאמר +במדבר כ"ה+ ויהיו המתים במגפה ארבעה ועשרים אלף, והיינו דכתיב +תהלים ק"ו+ ויעמד פינחס ויפלל, אמר רבי אלעזר: ויתפלל לא נאמר, אלא ויפלל - מלמד כביכול שעשה פלילות עם קונו. בקשו מלאכי השרת לדחפו, אמר להן: הניחו לו, קנאי בן קנאי הוא, משיב חימה בן משיב חימה הוא. התחילו שבטים מבזין אותו: ראיתם בן פוטי זה, שפיטס אבי אמו עגלים לעבודה זרה, והרג נשיא שבט מישראל! בא הכתוב ויחסו: פנחס בן אלעזר בן אהרן הכהן. אמר לו הקדוש ברוך הוא למשה: הקדם לו שלום, שנאמר +במדבר כ"ה+ לכן אמר הנני נותן לו את בריתי שלום. וראויה כפרה זו שתהא מכפרת והולכת לעולם.

אמר רב נחמן אמר רב: מאי דכתיב +משלי ל"ו+ זרזיר מתנים או תיש ומלך אלקום עמו, אַרבע מאות ועשרים וארבע בעילות בעל אותו רשע אותו היום. והמתין לו פנחס עד שתשש כחו, והוא אינו יודע שמלך אלקום עמו. במתניתא תנא: ששים, עד שנעשה כביצה המוזרת, והיא היתה כערוגה מליאה מים. אמר רב כהנא: ומושבה בית סאה. תני רב יוסף: קבר שלה אמה. אמר רב ששת: לא כזבי שמה, אלא שוילנאי בת צור שמה. ולמה נקרא שמה כזבי - שכזבה באביה. דבר אחר: כזבי - שאמרה לאביה כוס בי עם זה. והיינו דאמרי אינשי: בין קני לאורבני שוילנאי מאי בעיא? בהדי קלפי דקני שוילנאי מאי בעיא? גפתה לאמה. אמר רבי יוחנן: חמשה שמות יש לו. זמרי, ובן סלוא, ושאל, ובן הכנענית, ושלומיאל בן צורי שדי. זמרי - על שנעשה כביצה המוזרת, בן סלוא - על שהסליא עונות של משפחתו, שאל - על שהשאל עצמו לדבר עבירה, בן הכנענית - על שעשה מעשה כנען - ומה שמו - שלומיאל בן צורי שדי שמו.

נחמיה פרק יג

(כג) גם בימים ההם ראיתי את היהודים השיבו נשים <אשדודיות> אֲשֶׁדְדִיּוֹת <עמוניות> עמוניות מואביות: (כד) ובניהם חצי מדבר אֲשֶׁדְדִיּוֹת ואינם מפירים לדבר יהודית וכלשון עם ועם: (כה) ואָרִיב עמם ואקללם ואֶכְפֶּה מהם אנשים ואמרטם ואֲשִׁבִיעֵם באלהים אם תתנו בנתיכם לבניהם ואם תשאו מבנתיהם לבניכם ולכם:

מלאכי פרק ב

(יא) בגדה יהודה ותועבה נעשתה בישראל ובירושלם כי חלל יהודה קדש ידוד אשר אָהַב ובעל בת אל נכר: (יב) יכרת ידוד לאיש אשר יעשנה ער וענה מאַהְלֵי יַעֲקֹב ומגיש מנחה לידוד צבאות: פ